

خارجی به رئیس جمهوری در آستانه حضور در سازمان ملل

زدایی پزشکیان

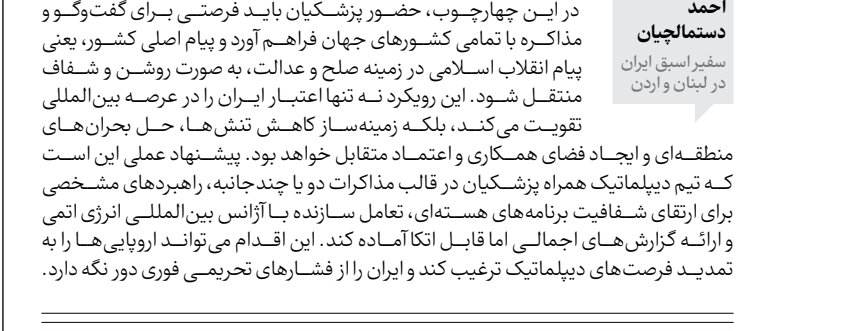

معنی منطقه‌ای، مشروعیت خود را نمانه تجاوزاتش را از ایران به سوریه نت تثبیت کند و بدیلی در برابر نظم

برای طری رخ می دهد که حضور دوباره تمان ایران سترژانه در واشنگتن در قبال برجام، چشم اندازهای نیویورک را به مأموریتی استراتژیک در آن رئیس جمهوری ایران باید با یک سو سناریوی منزوی کردن دیگر با تأکید بر ضرورت پایبندی شروعیات بازگرداندن تحریم ها و نا را بی اعتبار کند. پیشین، اساتید برجسته روابط یاست خارجی در یادداشت هایی به بهره گیری از تجربه های انباشته رهایی را به رئیس جمهوری و تیم د که جوهره اصلی آن بر دو محور ت بازگشت به ظرفیت های بومی ملی و افزایش توان ایستادگی

تثبیت رویکرد صلح طلبی ایران

در چنین فضایی تمرکز بر تقویت همکاری و اعتماد متقابل خواهد بود. پیشنهاد عملی این است که تیم دیپلماتیک همراه پزشکیان در قالب مذاکرات دو یا چند جانبه، راهبردهای مشخصی برای ارتقای شفافیت برنامه های هسته ای، تعامل سازنده با آژانس بین المللی انرژی اتمی و ارائه گزارش های اجمالی اما قابل اتکا آماده کند. این اقدام می تواند اروپایی ها را به تمدید فرصت های دیپلماتیک ترغیب کند و ایران را از فشارهای تحریمی فوری دور نگه دارد.

وظیفه ایران مقاومت هوشمندانه است

در شرایط پیچیده کنونی نظام بین الملل، واقع بینی کلید مدیریت مؤثر است. اروپا در برابر آمریکا تقریباً منفعل است و نه فقط در موضوع ایران بلکه در مسائل منطقه ای و حتی فناوری های پیشرفته مانند هوش مصنوعی، هیچ ابتکار مستقلی ندارد. نگرانی اصلی اروپا، اوکراین است و در منطقه نیز کشورهای اطراف ایران تحت تأثیر سیاست های رژیم صهیونیستی عملکردی منفعلانه دارند. در آمریکا نیز برداشت فعلی این است که برنامه هسته ای ایران تحت کنترل است و نیازی به مذاکره فوری دیده نمی شود. در چنین شرایطی مهم ترین وظیفه ایران تمرکز بر قدرت ملی، انسجام داخلی و مقاومت هوشمندانه است. همان طور که یک کشتی گیر قوی می تواند در خاک موقعیت خود را حفظ و حریف را کنترل کند، ایران نیز باید توان داخلی خود را به عنوان اهرم اصلی مدیریت شرایط به کار گیرد و انتظار تغییرات فوری از اروپا و آمریکا را نداشته باشد.

سفر آقای پزشکیان به نیویورک فرصتی است برای ارائه مواضع روشن ایران و تثبیت پیام کشور در عرصه بین المللی. مأموریت اصلی ایشان نباید انتظار تغییرات ناگهانی سیاست غرب باشد، بلکه باید با دید واقع بینانه از ملاقات ها، گفت وگو با رسانه ها، حضور در نشست های مجمع عمومی و تعامل با گروه های مؤثر اقتصادی و سیاسی استفاده کند تا زمینه مذاکرات جامع و بلندمدت فراهم شود. همچنین این سفر باید فرصت تقویت روابط ایران با چین، روسیه و همسایگان را هم در نظر داشته باشد و انسجام ملی و توان دفاعی به عنوان پشتوانه ای مستحکم برای مقابله با فشارها و تهدیدهای بین المللی برجسته شود. در این چهارچوب، دیپلماسی صبور، محکم و واقع بینانه می تواند مسیر عبور از این مقطع حساس را هموار کند و نشان دهد که ایران آماده مدیریت هوشمندانه چالش هاست.

الگوبرداری از چین و روسیه

دور کردن سایه جنگ و تهدیدات احتمالی از ایران، امروز یکی از مسائل اساسی کشور است و بازتاب آن را می توان در اعتماد بازار و فضای کسب وکار مشاهده کرد. برای ارزیابی دقیق این وضعیت، سنجش های مستند می تواند تصویری روشن به مسئولان ارائه دهد.

در این میان، ظرفیت ابتکار عمل رئیس جمهوری و الزامات سیاست های کلان نظام اهمیت ویژه ای دارد، به ویژه طی حضور او در مجمع عمومی سازمان ملل متحد که مهم ترین رویداد بین المللی سالانه به شمار می رود.

با این حال، مدت اقامت هیأت های عالی رتبه ایران در نیویورک معمولاً محدود به چهار روز است و سنت های اداری شکل گرفته از دهه

اهمیت دیپلماسی در یک هفته پایانی

در یک هفته باقی مانده تا بازگشت قطعنامه تحریم ها، بحث درباره نقش احتمالی محمدرضا پزشکیان در نیویورک و امکان ایجاد کانال مذاکره با رئیس جمهوری آمریکا پرزنک شده است. برخی پیشنهادها حتی شامل اقدامات آونگارد برای جلوگیری از قرار گرفتن ایران تحت فصل هفتم منشور سازمان ملل است. با این حال، واقعیت نشان می دهد که هر دیدار فردی، حتی با شخصیتی مانند ترامپ، بیشتر بار روانی و رسانه ای دارد تا اثر ملموس در کاهش تحریم ها یا تغییر سیاست های

ارائه ابتکار امنیت و توسعه منطقه ای

در آستانه مجمع عمومی سازمان ملل، سفر رئیس جمهوری به نیویورک فرصت و چالش همزمانی برای ایران ایجاد کرده است. فعال شدن مکانیزم ماشه و بازگشت تحریم ها تهدید سیاسی بحدوث روند آسیب آن به نظم و عدالت جهانی. این شرایط می تواند با راهبرد دیپلماتیک هوشمندانه به اهرمی برای مدیریت بحران تبدیل شود. محور اصلی این راهبرد شامل دیپلماسی هدفمند، تقویت تابآوری اقتصادی و بنیه نظامی و اجتناب از تشدید تنش های بی مورد است. در این چهارچوب، آقای پزشکیان به عنوان نماینده ایران نقش محوری

در آستانه برگزاری مجمع عمومی سازمان ملل، نقش محمدرضا پزشکیان به عنوان نماینده ایران در نیویورک اهمیت ویژه ای دارد

ایران، روسیه و چین نشان می دهد این روند ناعادلانه است و می تواند نظم جهانی را تهدید کند، جنوب جهانی را متضرر کند و عدالت

فرصتی برای نشان دادن اراده عملی ایران

هشتاد شمسی باعث شده بخشی از این زمان صرف دیدارهای تکراری با مقیمان یا ملاقات هایی کم اهمیت با مقامات برخی کشورها شود. چنین برنامه هایی ارزش محتوایی بالایی ندارند و می توانند به اتلاف وقت عالی ترین مقام اجرایی کشور در شرایط حساس بین المللی منجر شوند.

با توجه به مقدمات فوق، مهم ترین اقدام رئیس جمهوری برای تأمین منافع ملی باید متمرکز بر تغییر رویکرد آمریکا نسبت به کشورمان و کنار نهادن یا کم اثر کردن سیاست فشار حداکثری دولت ترامپ باشد. مجموعه اقدامات و ابتکارات مشابه در شهرپور سال ۱۳۹۲ در این قالب، قابلیت بازبینی و توجه دارند.

همچنین مدل دیپلماسی مستقیم رهبران چین و روسیه حاوی تجربه های قابل اعتنایی برای هیأت کشورمان است. تعامل مستقیم و دیپلماتیک با

اهمیت دیپلماسی در یک هفته پایانی

آمریکا، تجربه دیدارهای ترامپ با رهبران کره شمالی و روسیه نشان داد که گفت وگوهای رودرو ممکن است در کوتاه مدت امید ایجاد کند، اما تغییر واقعی در تصمیم گیری های استراتژیک به دنبال ندارد. از منظر عملی، ساختار تصمیم گیری آمریکا مستقل از شخصیت رئیس جمهوری عمل می کند و هر توافق واقعی مستلزم پذیرش شروط سخت و آشننگتن، شامل محدودیت برنامه هسته ای، موشکی و منطقه ای است. بنابراین بدون برنامه ریزی دقیق و آمادگی داخلی، هیچ اقدام دیپلماتیک فوری نتیجه ملموسی نخواهد داشت. تجربه تاریخی ایران، از جمله جنگ ۱۲ روزه با اسرائیل، نشان می دهد که اقدامات بازدارنده باید دقیق، سنجیده و با محاسبه پیامدهای

ارائه ابتکار امنیت و توسعه منطقه ای

در مهم ترین اقدام او در نیویورک، دیدار با رهبران کشورهای همسایه و اروپایی است تا روابط منطقه ای و بین المللی ایران تقویت شود و ظرفیت چانه زنی تهران افزایش یابد. همچنین، پزشکیان باید به صورت مفصل بیانیه مشترک ایران، روسیه و چین را مطرح کند و مشروعیت بازگرداندن مکانیزم ماشه و تحریم ها را زیر سؤال ببرد، با تأکید بر ناعادلانه بودن روند آسیب آن به نظم و عدالت جهانی. ایران از منظر فنی می تواند با ارائه بسته های شفافیت مرحله ای به آژانس بین المللی انرژی اتمی، با حفظ عزت ملی، تردید دیگر کشورها درباره صلح آمیز بودن برنامه هسته ای ایران را کاهش دهد و مانع اجماع کامل علیه کشور شود. هم زمان، تقویت تابآوری اقتصادی شامل استفاده هدفمند از ذخایر ارزی، افزایش کانال های

تحرک دیپلماتیک برای مشروعیت زدایی از ماشه و تحریم ها

بین المللی را به خطر اندازد؛ بنابراین، ارائه این دیدگاه در مجمع عمومی باید با جزئیات و شفافیت کامل انجام شود. سه محور اصلی برای اقدامات پزشکیان در نیویورک قابل تبیین است: اول، دیدار با رهبران کشورهای همسایه و تأکید بر همکاری های منطقه ای، به ویژه در دوره پس از فعال شدن مکانیزم ماشه. این اقدام می تواند نقش ایران را در ثبات منطقه ای و هماهنگی با همسایگان تقویت کند و پیام مقاومت دیپلماتیک و آمادسازی برای مدیریت فشارهای بین المللی را منتقل کند. دوم، دیدار با رهبران اروپایی، به ویژه اعضای تروئیکا اروپایی، برای ایجاد کانال های مستقیم دیپلماتیک و نشان دادن ظرفیت ایران

طرف های خارجی برای تأمین منافع ملی نه به معنای گذشت از اقدامات مجرمانه و دشمنی های ظالمانه آنهاست و نه باید چیزی از میزان و سطح آمادگی عمومی کشور برای مقابله با دسیسه ها و تهدیدات آنها بکاهد.

ابزار دیپلماسی در کنار سایر ابزارهای تأمین منافع ملی کارگردهایی دارد که بویژه در شرایط خطر جاری می تواند اثرگذار باشد. یکی از کارگردهای مهم سازمان ملل متحد چیزی است که اصطلاحاً به آن «ظرفیت گردهمایی» گفته می شود، به صورتی که بدون تشریفات معمول یا هرگونه مقدماتی که به صورت طبیعی در مناسبات دیپلماتیک رعایت آنها الزامی است، شرایط تعامل ساده و مستقیم بین رهبران کشورها فراهم می شود.

این فرصتی است که رئیس جمهوری نباید اجازه دهند به راحتی از گف برود.

فرصتی برای نشان دادن اراده عملی ایران

کوتاه مدت و بلندمدت انجام شوند. خروج از معاهده های بین المللی با توسعه سلاح هسته ای بدون تحلیل همه جانبه می تواند کشور را در معرض بحران های جدی قرار دهد. هر اقدام دیپلماتیک با نظامی باید با اطلاعات دقیق، تحلیل جامع و اجماع داخلی همراه باشد. در مواجهه با آمریکا، با وجود دشمنی آشکار، واشنگتن از ریسک جنگ تمام عیار پرهیز می کند و تنها با اقدامات محدود مانند بمباران زیرساخت ها فشار وارد می کند. بنابراین، سفر پزشکیان به نیویورک باید در چهارچوب واقعیات محدودیت های عملی و ساختار سیاسی آمریکا ارزیابی شود و هر اقدام احتمالی با منافع ملی، محاسبه دقیق پیامدها و آمادسازی توان دفاعی کشور همراه باشد.

فرصتی برای نشان دادن اراده عملی ایران

مالی جایگزین، حمایت از صادرات و اطلاع رسانی شفاف به جامعه ضروری است. در حوزه نظامی نیز ارتقای توان دفاعی، سامانه های سایبری و دریایی و حفظ آمادگی نیروهای مسلح اهمیت دارد، بدون آنکه اقدامات هیجانی موجب تشدید فشار بین المللی شود.

همچنین، ایران می تواند با ابتکار «امنیت و توسعه منطقه ای» و تمرکز بر نقش اخلاقی و حقوقی اسرائیل در منطقه، اجماع سیاسی بین المللی ایجاد کند. ظرفیت دیپلماتیک خود را افزایش و فشارها را کاهش دهد. ایران باید میان مقاومت هوشمندانه و دیپلماسی فعال تعادل برقرار کند و سفر رئیس جمهوری به نیویورک را به فرصتی برای افزایش قدرت چانه زنی و مدیریت فشارهای جهانی تبدیل کند.

فرصتی برای نشان دادن اراده عملی ایران

در پیشبرد گفت وگوهای جدی و مبتنی بر منافع ملی، سوم، تلاش برای زیر سؤال بردن مشروعیت بازگرداندن مکانیزم ماشه و تحریم ها، با ارائه تحلیل های سیاسی و حقوقی درباره ناعادلانه بودن این روند و پیامدهای آن بر نظم و عدالت جهانی، تمرکز بر این سه محور، با تقویت موقعیت ایران در مجمع عمومی، نشان می دهد تهران فعالانه و ابتکار عمل در عرصه جهانی حضور دارد و واکنشی در برابر فشارهای بین المللی است. اقدامات پزشکیان می تواند به ایجاد تحرک دیپلماتیک واقعی، بازگرداندن ایران به میز گفت وگو و مدیریت فشارها کمک کند، بدون آنکه کشور وارد مسیر هیجانی یا تسلیم محور شود.

فرصتی برای نشان دادن اراده عملی ایران

فرصتی برای نشان دادن اراده عملی ایران

آمریکایی، بویژه در حوزه نفت و فناوری، می تواند زمینه ساز جذب سرمایه و توسعه اقتصادی شود. امکان این اقدامات به شرط مهیا بودن زمینه سیاسی، امکان کاهش اثر تحریم ها و ایجاد اعتماد اولیه را فراهم می کند. به علاوه، این سفر فرصتی برای اصلاح ذهنیت بین المللی درباره ایران است؛ تأکید بر اینکه کشور همواره قربانی تهدیدها و اقدامات اسرائیل بوده و نه آغازگر درگیری. حتی اگر دستاورد فوری حاصل نشود، این اقدامات می تواند به کاهش تنش ها، باز کردن گره های دیپلماتیک و تقویت جایگاه ایران در عرصه بین الملل منجر شود و مسیر برای مذاکرات جامع آینده را هموار کند.

دیپلماسی

سفر به نیویورک بدون طرح قاطع، دستاوردی نخواهد داشت

یک هفته تا موعد احتمالی فعال شدن مکانیزم ماشه باقی مانده و این فرصت محدود برای جلوگیری از بازگشت تحریم های شگانه حیاتی است. ایران باید با دیپلماسی فعال، همزمان با چند سطح تلاش کند؛ چه از طریق تمدید مهلت و چه حل و فصل نهایی موضوع.

هرچند نتیجه قطعی دشوار است، اما تمدید موقت اقدامی راهبردی است تا فرصت دیپلماسی حفظ و از خلعتم شرایط با آژانس و اروپا جلوگیری شود. رویکرد درجهی در شرایط کنونی ناکارآمد است، زیرا زمان اندک و احتمال موفقیت پایین است. پس از خروج آمریکا از برجام، نقش اصلی اروپا اجرای مکانیزم ماشه بود و اکنون تمرکز بر ۴۰۰ کیلوگرم اورانیوم ۶۰ درصدی ایران است. بنابراین، تهران باید همزمان با آژانس و اروپا وارد تعامل و مذاکره شود تا چهارچوبی مشترک شکل گیرد و از شدت اهرم فشار طرف مقابل کاسته شود. اروپا اکنون به نیابت از آمریکا عمل می کند و ایران باید با هر یک از سه کشور اروپایی رویکردی متفاوت داشته باشد؛ برای مثال، در موضوع زندانیان دوتابعیتی می توان از ظرفیت نفوذ عمومی استفاده کرد. در حالی که اروپا رفتار متناقضی دارد و آمریکا نیز تمایل چندانی به مذاکره نشان نمی دهد، تمرکز صرف بر واشنگتن بی نتیجه است. مشکل اصلی در داخل است؛ تا زمانی که استراتژی روشنی تعیین نشود، اقدامات تشریفاتی کارساز نخواهد بود.

اگر واقع بینانه نگاه کنیم، تمرکز صرف بر آمریکا راهگشا نخواهد بود و آنچه در فضای رسانه ای ایران برجسته می شود، بیشتر ساده سازی مسأله است. مشکل اصلی ما روشن نبودن تکلیف خودمان است. برخی تصور می کنند دیدار احتمالی آقای پزشکیان با ترامپ تحولی بزرگ خواهد بود، در حالی که اولاً چنین دیداری عملاً امکان پذیر نیست و ثانیاً ترامپ مطالبات مشخصی دارد که تنها از مسیر مذاکرات کارشناسی و پیوسته قابل پیگیری است. همچنین مطرح شدن بحث اختیارات به گونه ای است که گویی همه مشکلات در نیویورک قابل حل است، در حالی که ریشه مسائل در تهران قرار دارد و نیازمند تصمیمات راهبردی داخلی است. اگر استراتژی روشن و جامع برای خروج از وضعیت کنونی نداشته باشیم، هر اقدامی صرفاً به اتلاف انرژی خواهد انجامید. اقدامات نمایشی و تشریفاتی شاید در مقطعی ضرورت داشته باشند، اما به تنهایی کافی نیستند و جایگزین راه حل های واقعی و بنیادی نمی شوند.

در مورد سفر رئیس جمهوری به نیویورک باید گفت: اگر رئیس جمهوری بدون ابتکار و برنامه ای قاطع به نیویورک برود، دستاورد قابل توجهی نخواهیم داشت. راهبرد ابهام هسته ای نیازمند تاکتیک های مشخص و پیشنهاد های متنوع است تا چند سناریو روی میز باشد و چهارچوبی برای توافق با آژانس و اروپا فراهم آید تا مکانیزم ماشه اعمال نشود. همه ظرفیت های دیپلماتیک، حقوقی و سازمانی باید فعال شوند. در صورت بازگشت تحریم ها، دوزدن تحریم ها و مدیریت فشار اقتصادی، بویژه همکاری با چین و روسیه ضروری است. در نهایت، راهبرد و سیاست های عملیاتی باید در داخل کشور تدوین شود و نه در سازمان ملل یا نیویورک. حتی حضور رئیس جمهوری با تمام اختیارات خود بدون راهبرد مشخص نتیجه بخش نخواهد بود، زیرا پیچیدگی سیاست خارجی، ساختار تصمیم گیری آمریکا و محدودیت های تیم های مذاکره کننده مانع حل سریع موضوع است. برآورد دقیق وضعیت داخلی، شناسایی آسیب ها و تدوین سیاست های عملیاتی بر اساس شرایط جدید، همراه با سناریوهای آماده برای مذاکره رودرو، تنها مسیر مؤثر برای مدیریت این بحران و حفاظت از منافع ملی است.

ضرورت ائتلاف سازی با کشورهای مختلف

سفر رئیس جمهوری به نیویورک فرصتی حساس برای دیپلماسی ایران است و هدف اصلی این باید اصلاح ذهنیت بین المللی درباره نقش ایران در منطقه و نظام بین الملل باشد. در این سفر ضروری است که پیام روشنی منتقل شود: ایران همواره قربانی تهدیدها و اقدامات جنگ طلبانه اسرائیل بوده و نه آغازگر درگیری. دهه ها تبلیغات اسرائیل مبنی بر تهدید ایران با بمب هسته ای و برنامه حمله به این کشور، تصویر نادرستی از ایران در آذهای دیپلمات ها و سران کشورها ایجاد کرده است؛ تأکید بر واقعیت قربانی بودن ایران می تواند این ذهنیت غلط را اصلاح کند و زمینه اعتماد سازی دیپلماتیک را فراهم آورد. یکی دیگر از محورهای مهم، ائتلاف سازی با کشورهای مختلف است تا ایران بتواند حمایت و اعتراف بین المللی برای مواضع خود کسب کند. در شرایط سیال و ناپایدار نظام بین الملل، مذاکره بهترین راهکار است: دیپلمات ها می توانند بحران ها را پایان دهند، در حالی که عدم مذاکره هیچ منفعتی برای کشور ندارد. حتی اگر امکان دیدار دوجانبه با رئیس جمهوری آمریکا فراهم شود، این اقدام هیچ زبانی برای ایران نخواهد داشت و می تواند نشان دهنده آمادگی عملی ایران برای گفت وگو باشد. نکته دیگر، لابیگری در آمریکا است؛ برخلاف بسیاری از کشورها ایران هیچ ساختار قانونی و مستقر برای لابیگری ندارد. این سفر می تواند فرصت مناسبی برای پایه گذاری یک سازمان لابیگری ایرانی در آمریکا باشد، حتی با مشارکت یهودیانی که علیه اسرائیل موضع دارند، تا حضور ایران در عرصه سیاست بین الملل تقویت شود. در مجموع، مأموریت اصلی سفر پزشکیان اصلاح ذهنیت بین المللی، تقویت ائتلاف ها، نشان دادن اراده جدی ایران برای مذاکره و پایه گذاری لابیگری مؤثر است. بهره گیری حداکثری از این فرصت، می تواند مسیر دیپلماسی را در مقطع حساس فعلی تضمین کند و زمینه ساز کاهش فشارها و ایجاد اعتماد در روابط بین المللی شود.

دیپلماتیک غرب را تصحیح کند. در مجموع، مأموریت اصلی سفر پزشکیان، آغاز مسیر مذاکرات مستقیم، نشان دادن اراده عملی ایران برای تعامل، تثبیت دیپلماسی و ایجاد فرصت های اقتصادی و سرمایه گذاری است.

حتی اگر دستاورد فوری حاصل نشود، این اقدامات می تواند به کاهش تنش ها، باز کردن گره های دیپلماتیک و تقویت جایگاه ایران در عرصه بین الملل منجر شود و مسیر برای مذاکرات جامع آینده را هموار کند.

